

داستان شماره سه - Armut und Demut führen zum Himmel

written by مرتضی غلام نژاد | فوریه 6, 2021

در این بخش از سایت شما می توانید به داستان آلمانی Armut und Demut führen zum Himmel فقر و تواضع انسان را به بهشت میبرند ، به همراه متن و ترجمه آن دسترسی داشته باشید.

ARMUT UND DEMUT FÜHREN ZUM HIMMEL

Es war einmal ein Königssohn, der ging hinaus in das Feld und war nachdenklich und traurig. Er sah den Himmel an, der war so schön rein und blau, da seufzte er und sprach »wie wohl muß einem erst da oben im Himmel sein!« Da erblickte er einen armen greisen Mann, der des Weges daherkam, redete ihn an und fragte »wie kann ich wohl in den Himmel kommen?«. Der Mann antwortete »durch Armut und Demut. Leg an meine zerrissenen Kleider, wandere sieben Jahre in der Welt und lerne ihr Elend kennen: nimm kein Geld, sondern wenn du hungerst, bitt mitleidige Herzen um ein Stückchen Brot, so wirst du dich dem Himmel nähern«. Da zog der Königssohn seinen prächtigen Rock aus und hing dafür das Bettlergewand um, ging hinaus in die weite Welt und duldete groß Elend. Er nahm nichts als ein wenig Essen, sprach nichts, sondern betete zu dem Herrn, daß er ihn einmal in seinen Himmel aufnehmen wollte. Als die sieben Jahre herum waren, da kam er wieder an seines Vaters Schloß, aber niemand erkannte ihn. Er sprach zu den Dienern »geht und sage meinen Eltern, daß ich wiedergekommen bin«. Aber die Diener glaubten es nicht, lachten und ließen ihn stehen. Da sprach er »geht und sagts meinen Brüdern, daß sie herabkommen, ich möchte sie so gerne wiedersehen«. Sie wollten auch nicht, bis endlich einer von ihnen hinging und es den Königskindern sagte, aber diese glaubten es nicht und bekümmerten sich nicht darum. Da schrieb er einen Brief an seine Mutter und beschrieb ihr darin all sein Elend, aber er sagte nicht, daß er ihr Sohn wäre. Da ließ ihm die Königin aus Mitleid einen Platz unter der Treppe anweisen und ihm .täglich durch zwei Diener Essen bringen

Aber der eine war bös und sprach »was soll dem Bettler das gute Essen!«, behielt für sich oder gabs den Hunden und brachte dem Schwachen, Abgekehrten nur Wasser; doch der andere war ehrlich und brachte ihm, was er für ihn bekam. Es war wenig, doch konnte er davon eine Zeitlang leben; dabei war er ganz geduldig, bis er immer schwächer ward. Als aber seine Krankheit zunahm, da begehrte er das heilige Abendmahl zu empfangen. Wie es nun unter der halben Messe ist, fangen von selbst alle Glocken in der Stadt und in der Gegend an zu läuten. Der Geistliche geht nach der Messe zu dem armen Mann unter der Treppe, so liegt er da tot, in der einen Hand eine Rose, in der anderen eine Lilie, und neben ihm ein Papier, darauf steht seine Geschichte auf geschrieben. Als er .begraben war, wuchs auf der einen Seite des Grabes eine Rose, auf der anderen eine Lilie heraus

فقر و تواضع انسان را به بهشت می برند.

روزی شاهزاده ای به خارج از شهر رفت. غمگین و ذهنش مشغول بود. به آسمان نگاه کرد ، آبی و بسیار زیبا بود. آهی کشید و به خود گفت : چه کسی میداند انسانها در آن بالا توی بهشت چقدر راحت هستند؟

در این حین پیر مردی فقیر را دید که از آنجا میگذشت ، با او شروع به صحبت کرد و پرسید من چگونه میتوانم به بهشت بروم؟ مرد جواب داد : به وسیله فقر و تواضع. لباسهای کهنه و مندرس منرا بپوش و هفت سال دنیا را بگرد. فقر را در جهان ببین ، با خود پولی نداشته باش و در هنگام گرسنگی کمی نان بخواه ، آنگاه به بهشت نزدیک میشوی.

بنابراین پسر کت گرانبهایش را درآورد به جای آن لباسهای مرد فقیر را پوشید و شروع کرد به گردش در جهان و سختی های زیادی را تحمل کرد. کم خورد و تقریباً با کسی حرف نزد. فقط از خدا عاجزانه تقاضای رفتن به بهشت را تکرار میکرد.

پس از هفت سال به قصر پدرش بازگشت ، اما هیچکس او را نشناخت. به خدمتکارانش گفت : بروید به پدر و مادرم بازگشتم را اطلاع دهید.

اما خدمتکاران به حرف هایش باور نداشتند و با خنده های تمسخر آمیز از آنجا دور شدند.

این بار گفت : بروید به برادرانم خبر بدهید بیایند اینجا ، می خواهم بار دیگر آنها را ببینم. این تقاضای او را هم اجرا نکردند. یکی از خدمتکاران به پسرهای پادشاه موضوع را گفت ولی آنها باور نکردند.

این بار پسر نامه ای به مادرش نوشت و همه درد و رنج هایش را شرح داد ولی نوشت که پسر اوست.

ملکه دلش به حال او سوخت و در زیر پله ها جایی به او داد و به کمک دو خدمتکار غذای روزانه او را میفرستاد. اما یکی از خدمتکاران نامهربان بود و میگفت : چنین غذایی عالی را به فقیر میدهند؟ یا خودش میخورد و یا به سگها میداد. پسر بیچاره از بی غذایی ضعیف و لاغر شده بود. خدمتکار به او فقط آب میداد.

اما خدمتکار دیگر آدم با وجدانی بود. غذاهای پسر را به موقع به او میداد ، هرچند این غذاها کم بودند ولی پسر توانست مدتی با آنها زنده بماند. در این مدت همواره صبور بود ولی به تدریج قوایش تحلیل میرفت. هنگامی که سلامتی اش به طور جدی به خطر افتاد به شرکت در مراسم غذای مقدس مفتخر شد. در این لحظه همه ناقوس های شهر خودبخود به صدا درآمدند. پس از اجرای آیین مذهبی ، کشیش کلیسا به ملاقات پسرک بدبخت آمد ، اما او مرده بود. در یک دستش یک گل رز و در دست دیگرش یک گل زنبق عطرافشانی میکردند. در کنارش نامه ای بود که همه سرگذشتش را نوشته بود.

پس از دفن شدن ، در یک طرف قبرش گل رز و در طرف دیگر گل زنبق رشد کرد.